

RECENSIE

MATCH
UNITED COWBOYS

★★★★☆ PERFORMANCE

7 AUGUSTUS 2017 - THEATERFESTIVAL BOULEVARD, PARKEERGARAGE ST. JAN, S-HERTOGENBOSCH - [SPEELLIJST](#)

HET VERGLIJDENE LEVEN IN DE ONDERWERELD

Door Kester Freriks gepubliceerd 8 augustus 2017

In het ondergrondse hart van Parkeergarage St. Jan in 's-Hertogenbosch bevindt zich een ronde koepel. Het uit Eindhoven afkomstige gezelschap United Cowboys heeft hier tijdens het Theaterfestival Boulevard een stapel oude autobanden neergelegd, en daarop bevindt zich een drummer die de muzikale beat vormt.

De levende installatie *Match* herinnert aan de vroegste voorstellingen van Dogtroep en de performances van Marina Abramovic. De performers bewegen zich langzaam in het rond, tegen de klok in. De een tooit zich met pauwenveren, de ander trekt een rinkelende ketting achter zich aan als een heftig kronkelende slang. De spelers slepen zoutblokken achter zich aan (zoals je die vroeger in het weiland zag voor het vee) die een bonkend geluid veroorzaken. Het lijkt een vrije improvisatie, maar als je goed en langdurig kijkt merk je dat de regie van Maarten van der Put en Pauline Roelants strak is geleid.

Dat een van de performers een meloen aan stukken slaat, kan me niet zo bekoren: eten vernietig je niet zomaar. Prachtig is het tafereel van een actrice die zich omhult met plastic, als een Mariabeeld dat langzaam tot leven komt. Het plastic ritselt en knistert. Een andere actrice, geheel bloot, kneedt, boetseert en wringt haar borsten in allerlei vormen. Er is überhaupt veel aan naakt: het ensemble kruipt op een gegeven moment geheel ontkleed over de autobanden, als over de rotsen bij een naaktstrand.

Ik moest denken aan de vervreemdende, surrealistische schilderijen van Jheronimus Bosch, ook vol van naakte mensen. Het festival dit jaar onderzoekt hoe bezoekers naar theater kijken, in hoeverre voorstellingen het kijken manipuleren. In de nieuwste productie van Schweigman&, getiteld (*for the time being*), rennen de dansers snoeihard vlak langs het publiek, met botsingen en geduw tot gevolg. Dat is een onplezierige gewaarwording. Bij United Cowboys is er gelukkig de juiste distantie.

Op een bepaalde manier is *Match* een bedwelmende ervaring. Muziek, performance en theater samen. De toeschouwer kan naar wens zoveel eigen fantasie inzetten als nodig is. Op subtiele manier maken de performers gebruik van schijnwerpers om tafereel te accentueren en aandacht te geven. Aan de andere kant is de beeldtaal strikt individueel en lang niet even toegankelijk.

De sleutel tot *Match* is vooral de locatie: we zijn twee verdiepingen afgedaald in de parkeergarage die getransformeerd is tot de onderwereld. De doden komen en gaan. Sommige performers lijken gestraften die kettingen achter zich aan slepen. In de festivaleditie van 2016 was *This is not a Sad Song* een van de hoogtepunten. Nu bouwt United Cowboys door op hun fantaserijke en soms grimmige, dan weer grillige performancekunst: zo ziet het dodenrijk eruit, zoals geschilderd door Bosch en zoals die nu tot leven komt in de

ELDERS

Nog geen andere recensies

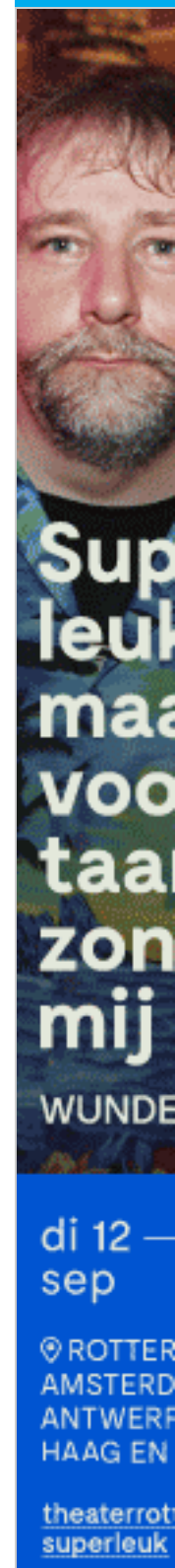
[ticketfeed limit=3]

VERWANTE ARTIKELN

- [Burn](#)
- [This is not a Sad Song](#)
- [Eeuwig idool](#)
- [\(Not\) My Paradise](#)

TAGS

[Boulevard 2017](#), [Maarten van der Put](#), [Pauline Roelants](#), [Theaterfestival Boulevard](#), [Theaterfestival Boulevard 2017](#), [united cowboys](#)

ondergrondse wereld. Dat de performers in cirkels ronddraaien, is een treffend beeld: dat is het rad van de geschiedenis, de cirkel van het vergelijkende leven.

Één Reactie

Bianca Tangande

Geplaatst op 12 augustus 2017 om 10:01 | [Permalink](#)

Geweldig theater belevenis! Een afgesloten betonnen parkeergarage getransformeerd tot een transparante Theaterconcertzaal. Een overweldigende metamorfose. Je verwacht het niet. Bij aankomst boven hoor je de muziek compositie en schreeuwende stemmen door de ventilatie ramen, bij binnenkomst wordt je omringd door een heartbeat van een drummer met gebeeldhouwde lichamen die soepel over de zwarte aarde kruipen midden in het blauwe licht. Je voelt je onder water, ondergedompeld in iets fascinerends, bijna niet onder woorden te brengen. Ben blij geïnspireerd verlaten – met in de 2de x kijken en genieten- van de hele cyclus gezien te hebben samen met mijn dochter- de vele herhalingen met solo dans performances belicht -binnen een marathon dans theater muziek van 4 uren lang. Ben ik vol verbazing, verwondering, bewondering van United C. BRAVO

Plaats een reactie

Uw e-mailadres zal *nooit* gepubliceerd of gedeeld worden. Verplichte velden zijn gemarkeerd met *

Reactie

Naam *

E-mail *

Website

Plaats Reactie

@Theaterkrant 2017

LET OP: op deze recensie rust auteursrecht. Voor geheel of gedeeltelijke overname, in welke vorm dan ook, is vooraf toestemming nodig van de uitgever.